

Kočár.

Maloměstská historka. Napsal Dr. Vagus.

„Víte, sousede Zlevore, to si můžete ulovit co chcete, já tomu nevím. Je to opravdu k smích. Naše země je uvnitř žhavá a tekutá? — Kdo vám to, prosím vás, povědí?“

„Kdo? Před náš pan učitel Petrus, a ten tomu snad rozumí!“

„Petrus — Nepetrus, to je mi jedno. Já jenom vím, že kdyby, jak vy povídáte, byla ta naše země škála kura jen tak tuhá jako slupka na jablku, že bychom si safranky portsky pověšovali propálili. Ten náš učitel nemá rozum! At' jen zkusi, až bude pan učitelová doma vařit bramборы, at' jen chytí hrnek hořlaví rukama, bez hadru. Co? Nespálí se? — Nu tak vidíte, to by tedy musela být celá naše země právě jako hrnek s vařicími se bramборы. — To že je něco do čela jiného a že je to vidět z toho, že čím hlouběji se jde do země, tím je teplejší? — Tim mne ne- sveďte. Proč pak medle máme sklepy na mléko a pivo, he? Kde je chladno, když venku slunce praží? — Ve sklepe. A čim hloub, tím lip. Že mám pravdu? — Nu tak tedy. A ještě něco. Proč pak si musím v zimě stříkat slánu do bot a navlékat vlněné punčochy? Což tam uvnitř v zimě již není o- heď, což je ten hrnek studený? — Eh, dejte mi pokoj se všim tu- ním a nebuďte učení. Já vím, že o žních je mi těžka košile, a v zimě, když mám kožich a beranici a doma nějaké sáňh bukoveho dříví, prac- nic mi na tom nezáleží, jak to pro- dežem vypadá. Byl tam náš pan u- čitel? — Nebyl. Ale u nne byl... Nechme toho.“

„Soused Záruba si odpívil, na- pil se důkladně z cínového džban- ku, hluchně sklapanl víčko a za- páli si vyhaslou zátim dýmku.“

„Ale Kačenka, jako by se jí to nešťakalo. Usmála se, ukázala ta- du bílých zoubků, zahrozila čve- račivě na Špičku a s tlumeným smíchem odvěkla.“

„Za to Malina se choval jako o- pravdová buchtička, jakoby Ka- čenku na světě nebylo.“

„Tim co, je to ženská,“ odpo- věd dal ledabý, když kamarádi vtip- kovali, že si ho Kačenka přečela za. „Blážen, jako všechny ostat- ní,“ a důkladným důmkem zapil tuto hlubokou moudrost životní.“

„Ale přes to vše měl doktor Ma- lina velkou váhu. Hostinský si ho nemohl vynachválit. Tak mladý a již tak usmělý? — Zadrž- větro- plach. A dodržel, jen co je prav- da. Když se již mladý rozchla- zel, Malina vždy ještě přišel k „sousedskému“ a odcházel s po- sledními.“

„To je host, to je člověk.“

„Za to Malina se choval jako o- pravdová buchtička, jakoby Ka- čenku na světě nebylo.“

„Tim co, je to ženská,“ odpo- věd dal ledabý, když kamarádi vtip- kovali, že si ho Kačenka přečela za. „Blážen, jako všechny ostat- ní,“ a důkladným důmkem zapil tuto hlubokou moudrost životní.“

„Ale přes to vše měl doktor Ma- lina velkou váhu. Hostinský si ho nemohl vynachválit. Tak mladý a již tak usmělý? — Zadrž- větro- plach. A dodržel, jen co je prav- da. Když se již mladý rozchla- zel, Malina vždy ještě přišel k „sousedskému“ a odcházel s po- sledními.“

„To je host, to je člověk.“

„Za to Malina se choval jako o- pravdová buchtička, jakoby Ka- čenku na světě nebylo.“

„Ale přes to vše měl doktor Ma- lina velkou váhu. Hostinský si ho nemohl vynachválit. Tak mladý a již tak usmělý? — Zadrž- větro- plach. A dodržel, jen co je prav- da. Když se již mladý rozchla- zel, Malina vždy ještě přišel k „sousedskému“ a odcházel s po- sledními.“

„To je host, to je člověk.“

„Za to Malina se choval jako o- pravdová buchtička, jakoby Ka- čenku na světě nebylo.“

„Ale přes to vše měl doktor Ma- lina velkou váhu. Hostinský si ho nemohl vynachválit. Tak mladý a již tak usmělý? — Zadrž- větro- plach. A dodržel, jen co je prav- da. Když se již mladý rozchla- zel, Malina vždy ještě přišel k „sousedskému“ a odcházel s po- sledními.“

„To je host, to je člověk.“

„Ale přes to vše měl doktor Ma- lina velkou váhu. Hostinský si ho nemohl vynachválit. Tak mladý a již tak usmělý? — Zadrž- větro- plach. A dodržel, jen co je prav- da. Když se již mladý rozchla- zel, Malina vždy ještě přišel k „sousedskému“ a odcházel s po- sledními.“

„To je host, to je člověk.“

„Za to Malina se choval jako o- pravdová buchtička, jakoby Ka- čenku na světě nebylo.“

„Ale přes to vše měl doktor Ma- lina velkou váhu. Hostinský si ho nemohl vynachválit. Tak mladý a již tak usmělý? — Zadrž- větro- plach. A dodržel, jen co je prav- da. Když se již mladý rozchla- zel, Malina vždy ještě přišel k „sousedskému“ a odcházel s po- sledními.“

„To je host, to je člověk.“

„Ale přes to vše měl doktor Ma- lina velkou váhu. Hostinský si ho nemohl vynachválit. Tak mladý a již tak usmělý? — Zadrž- větro- plach. A dodržel, jen co je prav- da. Když se již mladý rozchla- zel, Malina vždy ještě přišel k „sousedskému“ a odcházel s po- sledními.“

„To je host, to je člověk.“

„Za to Malina se choval jako o- pravdová buchtička, jakoby Ka- čenku na světě nebylo.“

„Ale přes to vše měl doktor Ma- lina velkou váhu. Hostinský si ho nemohl vynachválit. Tak mladý a již tak usmělý? — Zadrž- větro- plach. A dodržel, jen co je prav- da. Když se již mladý rozchla- zel, Malina vždy ještě přišel k „sousedskému“ a odcházel s po- sledními.“

„To je host, to je člověk.“

„Ale přes to vše měl doktor Ma- lina velkou váhu. Hostinský si ho nemohl vynachválit. Tak mladý a již tak usmělý? — Zadrž- větro- plach. A dodržel, jen co je prav- da. Když se již mladý rozchla- zel, Malina vždy ještě přišel k „sousedskému“ a odcházel s po- sledními.“

„To je host, to je člověk.“

„Za to Malina se choval jako o- pravdová buchtička, jakoby Ka- čenku na světě nebylo.“

„Ale přes to vše měl doktor Ma- lina velkou váhu. Hostinský si ho nemohl vynachválit. Tak mladý a již tak usmělý? — Zadrž- větro- plach. A dodržel, jen co je prav- da. Když se již mladý rozchla- zel, Malina vždy ještě přišel k „sousedskému“ a odcházel s po- sledními.“

„To je host, to je člověk.“

Dítě.

Črta ze skutečnosti. Napsala Jeseňna Klumpartová. Děti se probudilo. Právě bylo na spočítání slunmku a natá- hlo ručku v pravo vedle sebe. — tam, kde pozdě večer odlehla k ně- mu jeho matka.

Námluvy.

Z ručiny píel Jar. Mejsnar. Dnes není třeba dávat přibor Pavlovi, — pravila Jelena Stěpa- novna — nebude doma obědvati. Dobře, tetičko — klidně od- věkla mladá divčinka.

Vzpomínka na rok 1863.

Trnkráte byla česká spoles- nost rozvojena. Většina sym- pathizovala s Poláky proti Rus- sim. O tom několik dokladů. Dne 28. února r. 1863. v tele- gramích psaly „Humoristické listy“: Z bojště: V ruském vojskě ko- nají se vojby poslané do neho- ského království. Mandáty bu- dou zvoleným v nejbliže při- stích dnech polskými kosami do- ručeny. Dne 14. března. Z Varšavy. — Hlucha k potlačení povstání byla od J. carské milosti opět na ne- mrušty čas prodloužena.

IV.

Vešla Jelena Stěpanovna. Ano, co pak to jest? Slysím, že- jíž tomu celá hodina, co již se- vratil. Což nevěla ti Kača, že- si její s touhou pronámiti? Pohlédnuvši na mládou divku, prudla.

Dítě.

Črta ze skutečnosti. Napsala Jeseňna Klumpartová. Děti se probudilo. Právě bylo na spočítání slunmku a natá- hlo ručku v pravo vedle sebe. — tam, kde pozdě večer odlehla k ně- mu jeho matka.

Vzpomínka na rok 1863.

Trnkráte byla česká spoles- nost rozvojena. Většina sym- pathizovala s Poláky proti Rus- sim. O tom několik dokladů. Dne 28. února r. 1863. v tele- gramích psaly „Humoristické listy“: Z bojště: V ruském vojskě ko- nají se vojby poslané do neho- ského království. Mandáty bu- dou zvoleným v nejbliže při- stích dnech polskými kosami do- ručeny. Dne 14. března. Z Varšavy. — Hlucha k potlačení povstání byla od J. carské milosti opět na ne- mrušty čas prodloužena.

IV.

Vešla Jelena Stěpanovna. Ano, co pak to jest? Slysím, že- jíž tomu celá hodina, co již se- vratil. Což nevěla ti Kača, že- si její s touhou pronámiti? Pohlédnuvši na mládou divku, prudla.